

Arrest

nr. 159 497 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2015 met refertenummer 56177.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn.

Verzoeker kwam op 1 februari 2001 naar België met zijn nationale identiteitskaart en hij verklaarde zich vluchteling op 18 februari 2001.

Op 14 maart 2001 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf genomen met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 26 april 2001 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Verzoeker diende op 10 april 2002 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig (oud) artikel 9(3) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 29 september 2004 werd de voormelde aanvraag van 10 april 2002 onontvankelijk verklaard.

Verzoeker werd op 30 april 2004 gerepatrieerd.

Medio 2007 kwam verzoeker opnieuw naar België, doch zonder visum.

Verzoeker diende op 20 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 maart 2010 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, d.d. 20 maart 2009, onvankelijk verklaard.

Op 18 mei 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 20 juni 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

Op 27 juni 2011 besliste verweerder om de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 mei 2011 in te trekken.

Op diezelfde dag nam verweerder een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Verzoeker legde op 26 november 2011 een verklaring wettelijke samenwoning af met mevrouw K. H.

Op 14 december 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie.

Verzoeker werd op 22 juni 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28 juni 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet d.d. 26 maart 2009 ongegrond verklaard.

De wettelijke samenwoning werd op 18 januari 2014 in onderlinge overeenstemming stopgezet.

Op 30 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, welke aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 8 juli 2015. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A

Voornaam: M

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1981
Geboorteplaats: Kigi
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te: (...) 9070 DESTELBERGEN

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980:

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid 2, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkenen hebben de wettelijke samenwoont met onderlinge toestemming stopgezet.

De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42 quater, §4 zijn in deze niet van toepassing, immers de wettelijke samenwoning heeft geen driejaar plaatsgevonden, waarvan 1 jaar in het Rijk. Van (gemeenschappelijke) kinderen is nergens sprake, noch een schrijnende situatie.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingsstukken over te maken ten gevolge van een brief van 16.07.2014 betekend aan betrokkene op datum van 26.07.2014.

Betrokkene legde daarop volgende documenten voor:

- Kaart training solutions: werken met voorheftruck gevorderd geldig van 29.11.2013 t.e.m. 29.11.2018; loonfiches (...) BVBA voor de periode januari 2012 — december 2012; BVBA (...) Gent voor de periode januari 2013 — november 2013; loonstaten + arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor de periode eind november 2013 - mei 2014; arbeidsovereenkomst voor arbeiders onbepaalde duur — voltijds bij werkgever (...) BVBA dd. 10.06.2014 + loonfiches voor de maanden juni- en juli 2014: deze documenten zijn echter onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers het hebben van een job/inkomen is een min of meer een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en niet afhankelijk te zijn van de Belgische overheid.

Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.

- Documenten BNP Paribas Fortis betreffende vervroegde terugbetaling van krediet + details dd. 06.08.2014; brief betreffende wijziging van persoonlijke gegevens van de klant + wijziging standaard voorkeuren dd. 12.05.2014; kentekenbewijs van de wagen van betrokkene; mailbericht OCMW Gent betreffende een openstaande schuld dd. 11.08.2014: Het opnemen van een krediet, het bezit van een wagen en openstaande schulden zijn evenmin een bewijs van uitzonderlijke integratie.

Aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de sociale en culturele integratie in België, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

("Het komt betrokkene evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure, die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen ofte actualiseren, cfr RvV 19 september 2014, nr. 129.755)

Artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980 W. 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en het recht op verdediging.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2015 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van artikel 40bis Vw. en waarbij een bevel wordt betekend om het land te verlaten.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing de beëindiging met onderlinge toestemming van de wettelijke samenwoning weergegeven.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

De bestreden beslissing schending dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoekster verschaft gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoekster bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling sedert januari 2012 en tevens een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 10 juni 2014, zodat blijkt dat verzoeker tot op heden voor onbepaalde tijd tewerkgesteld is.

Deze jarenlange ononderbroken tewerkstelling in hoofde van verzoeker wordt door verweerder evenwel afgedaan als een onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie en als een gewone basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en niet afhankelijk te zijn van de Belgische overheid.

Dat een dergelijke jarenlange ononderbroken tewerkstelling – ten tijde van crisis en grote werkloosheid – dan ook verzoekers persoonlijke verdienste is en zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie aantoon.

Door deze jarenlange tewerkstelling heeft verzoeker bovendien de Nederlandse taal perfect onder de knie gekregen en heeft hij een sociaal netwerk in België opgebouwd.

De economische situatie van verzoeker en zijn doorgedreven sociale en culturele integratie in België, nopen hem dan ook verder in België te verblijven.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten met betrekking tot het geopende en vervroegd terugbetaalde krediet, het bewijs van het bezit van een eigen wagen en de mail betreffende een openstaande schuld, worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Deze documenten worden door verweerder afgedaan als geen bewijs van een uitzonderlijke integratie en houdt dan ook geen rekening met het feit dat dergelijke stukken aantonen dat verzoeker volledig geïntegreerd is in de samenleving en hij al zijn socio-economische belangen in België heeft.

De bestreden beslissing stelt evenwel laconiek dat al deze bewijzen geen bewijs van uitzonderlijke integratie zouden zijn, zonder nader te motiveren waarom dit niet het geval is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42quater §1 en 62 Vw en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Bovendien is de bestreden beslissing foutief wanneer gesteld wordt dat er sprake moet zijn van een ‘bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie’ teneinde het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Artikel 42quater Vw. bepaalt immers dat “bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”.

Bijgevolg wordt nergens in de wet vermeldt dat er sprake moet zijn van een uitzonderlijke mate van integratie om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Verweerder voegt dan ook een voorwaarde aan de Vreemdelingenwet toe welke door de wetgever niet is voorzien, zodat de bestreden beslissing artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 schendt.

Dat de elementen die overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels verschillende jaren in België en werkt sedert januari 2012 ononderbroken

- leeftijd : verzoeker is 34 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds jaren doet door middel van tewerkstelling

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels jarenlange tewerkstelling in zijn eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker is reeds lange tijd tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Een terugkeer naar Turkije zou een grote impact hebben op het gezinsleven van verzoeker, vooreerst omdat verzoeker inmiddels jarenlang in België verblijft, hij volledig geïntegreerd is en werkt

- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft door zijn jarenlange tewerkstelling zich de Nederlandse taal eigen gemaakt en heeft een groot sociaal netwerk opgebouwd, zodat hij op actieve wijze deelneemt aan het sociale en culturele leven in België

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Turkije. Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie om geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.

Dat verweerder pas op 30 juni 2015 een beslissing aangaande verzoekers verblijfsrecht heeft genomen, terwijl in juli 2014 een schrijven aan verzoeker werd gericht ter voorlegging van bijkomende stukken.

Verweerder kan zich bijgevolg geenszins baseren op eventuele stukken welke dateren na juli 2014, om een vervolgens een jaar later te stellen dat de uitzonderingsgronden van artikel 42quater §4 en de bepalingen van artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in casu niet van toepassing zouden zijn.

Verweerder heeft dan ook nagelaten verzoeker opnieuw uit te nodigen om van de voorbije maanden nieuwe bewijsstukken voor te leggen.

Meer nog, verweerder werpt op dat verzoeker ervoor ‘gekozen’ heeft om geen andere bewijzen voor te leggen, waardoor geen grondig onderzoek kon gevoerd worden naar o.a. de sociale en culturele integratie in België.

Verzoeker was terecht van mening dat de voorgelegde bewijzen van jarenlange tewerkstelling, welke uiteraard een goede kennis van de Nederlandse taal impliceren, evenals de opbouw van een sociaal netwerk van collega’s en vrienden, zijn sociale en culturele integratie genoegzaam aantoonde.

Indien verweerder een andere mening was toegedaan, diende hij minstens navraag te doen naar verzoekers sociale en culturele integratie en hem uit te nodigen bijkomende documenten voor te leggen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming immers impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is.

Dat er dan ook sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging nu verzoeker niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijne verdediging neer te leggen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de wettelijke samenwoonst met onderlinge toestemming werd stopgezet. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verder verwijst de verwerende partij naar artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet en oordeelt op grond van de voorgelegde stukken dat het terugkeren van verzoeker naar zijn land van herkomst voor hem geen schade berokkent. Deze motivering laat verzoeker toe om met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden

Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”

Zoals de verzoeker terecht aanhaalt, blijkt uit deze bepaling duidelijk dat de verwerende partij in zulk geval over een mogelijkheid beschikt om het verblijf te beëindigen en niet over een dwingende plicht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat deze ruimer is dan de loutere vaststelling dat de wettelijke samenwoonst werd stopgezet. De insinuatie dat steeds de facto een einde zou worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer deze situatie zich voordoet, is bijgevolg onjuist.

Overigens lijkt de verzoeker zelf tegen te spreken dat het om een mogelijkheid zou gaan waar hij meent dat de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn nu de verwerende partij nalaat *“te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich per se opdringt”*. Wanneer de verzoeker meent dat de verwerende partij moet motiveren dat de beëindiging van het verblijfsrecht zich per se opdringt, geeft hij aan dat de verwerende partij net wel een dwingende plicht heeft om het verblijfsrecht te beëindigen. Een schending van de door de verzoeker opgeworpen bepalingen kan bijgevolg niet worden aangenomen. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker stelt dat de verwerende partij bij de beëindiging van een verblijfsrecht rekening dient te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er bindingen zijn met het land van herkomst. Verder stipt hij aan dat de verwerende partij hem wel informatie heeft opgevraagd, doch is de verzoeker van oordeel dat er een onredelijke beoordeling werd gemaakt.

Hieruit blijkt dus dat de verzoeker niet betwist dat de verwerende partij aan haar plicht voldaan heeft om rekening te houden met de voormelde elementen. Hij is het echter niet eens met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij ten deze over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten.

Met betrekking tot de economische situatie van de verzoeker wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“de documenten zijn echter een onvoldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie in het Rijk. Immers het hebben van een job/inkomen is min of meer een basisvoorwaarde om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en niet afhankelijk te zijn van de Belgische overheid. Bovendien blijkt hieruit dat betrokkene ook in staat geacht moet worden om te werken in het land van herkomst.”*

Door te stellen dat de jarenlange tewerkstelling ten tijde van crisis en grote werkloosheid een persoonlijke verdienste is en dat het feit dat hij over een job beschikt zijn positieve ingesteldheid en motivatie aantoont om bij te dragen aan de Belgische economie en dat hij hierdoor de Nederlandse taal perfect onder de knie heeft en een sociaal netwerk in België heeft opgebouwd, maakt de verzoeker niet in het minst aannemelijk dat het motief in de bestreden beslissing, dat zijn werk geen beletsel vormt voor de terugkeer naar zijn land van herkomst en dat hij niet aannemelijk maakt dat de terugkeer op enige manier schadelijk zou zijn voor hem, kennelijk onredelijk zou zijn.

Met betrekking tot de documenten met betrekking tot het geopende en vervroegde terugbetaalde krediet, het bewijs van het bezit van een eigen wagen en de e-mail betreffende de openstaande schuld wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het opnemen van een krediet, het bezit van een wagen en openstaande schulden evenmin een bewijs zijn van uitzonderlijke integratie.

Door te argumenteren dat dat dergelijke stukken aantonen dat hij volledig geïntegreerd is in de samenleving en dat hij zijn socio-economische belangen in België heeft, maakt de verzoeker opnieuw niet in het minst aannemelijk dat het motief in de bestreden beslissing dat dit een beletsel zou vormen voor een terugkeer of zou aantonen dat een terugkeer op enige manier schadelijk zou zijn voor hem, kennelijk onredelijk zou zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft te dezen enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar de verzoeker stelt dat er nergens uit blijkt dat er een uitzonderlijke mate van integratie moet zijn, stelt de Raad vast dat de verzoeker kritiek uit op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. De verwerende partij moet rekening houden met de duur van het verblijf, de integratie en de economische situatie in het land, hetgeen zij duidelijk heeft gedaan. De verwerende partij beschikt echter over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van zijn verblijfsrecht verantwoorden ondanks de vaststelling dat er niet meer voldaan wordt aan de wettelijke voorwaarden voor het verkrijgen van het initiële verblijf. De verwerende oordeelt dat hiervoor gegronde redenen moeten voorliggen om het verblijfsrecht in het kader van een economische, sociale of culturele verankering te verlengen. Door in het kader van haar ruime discretionaire bevoegdheid te oordelen dat er geen gegronde redenen voorliggen en dit te linken aan een uitzonderlijke mate van integratie en de mate waarin een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk kan zijn, voegt zij geen voorwaarde toe aan de wet.

Ingevolge artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening met de duur van het

verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker somt alle elementen op waarmee rekening dient te worden gehouden en koppelt hieraan een eigen beoordeling om dan tot de conclusie te komen dat de economische, sociale en culturele verankering dermate is dat dit leidt tot de conclusie dat er geen einde kan worden gesteld aan zijn verblijf. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling die werd gemaakt door de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hiervoor werd reeds uiteengezet dat de motivering betreffende de elementen die door de verzoeker werden aangebracht en die werden beoordeeld door de verwerende partij, niet kennelijk onredelijk is. Voorts gaat de verzoeker voorbij aan de vermelding in de bestreden beslissing *“dat aangezien betrokkene ervoor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de sociale en culturele integratie in België niet kan gesteld worden dat op basis van de informatie uit het dossier, het terugkeren van betrokkene naar zijn land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor de betrokkene.”*

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen waarmee hij volgens de wet rekening moest houden, dat hij deze elementen niet manifest foutief beoordeeld heeft en dat hij niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn.

In zoverre de verzoeker een schending inroept van haar rechten van verdediging, wordt er op gewezen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Het middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

Wat betreft de hoorplicht dient te worden opgemerkt dat aan verzoeker stukken werden opgevraagd en dat hierbij duidelijk werd vermeld waarom er stukken werden opgevraagd. Verzoeker betwist dit overigens niet. Aldus werd hij gehoord. Het horen dient niet noodzakelijkerwijze mondeling te gebeuren. Bovendien verzuimt verzoeker in zijn verzoekschrift concreet aan te tonen welke elementen hij nog bijkomend zou hebben aangebracht en die van doorslaggevend belang zouden zijn in die zin dat ze de beslissing van de verwerende partij kunnen ombuigen. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn grief.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 42quater en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten, doch in de beslissing zelf wordt hiervoor geen termijn voorzien.

In de bestreden beslissing wordt overigens alleen verwezen naar artikel 7, §1, 2° W. 15.12.1980 en wordt ‘legaal verblijf in België verstreken’ vermeldt, zonder verder enige motivering.

Conform artikel 54 van het KB van 8 oktober 1981 wordt de betrokkene, wanneer de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van de artikelen 40ter, vierde lid, artikel 42bis, artikel 42ter, artikel 42 quater of artikel 42septies van de Vw., hiervan in kennis gesteld door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21, met zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hieruit blijkt dat in hoofde van verweerder een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Verweerder heeft dan ook nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 54 van het KB dit voorziet.

Voorheen heeft de Raad van State bij arrest dd. 19 juli 2012, nr. 220.340 het volgende geoordeeld :

“6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel, terwijl de verweerder in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt :

‘Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 , dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken’.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord ‘desgevallend’ wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de nodige vermeldingen doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij. Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit geeft, is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid, was gesteund als volgt :

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54 §4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.”

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond”.

Dit arrest van de Raad van State kan naar analogie worden toegepast, nu net als het woord ‘desgevallend’ de woorden ‘zo nodig’ duiden op een mogelijkheid en niet dat in ieder geval een bevel moet worden afgeleverd.

Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in twee arresten van 25 april 2013 (nr. 101.637 en nr. 101.636) het volgende geoordeeld :

“Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non.

(...) De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoeker een bevel om het

grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht te verkrijgen, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. (...) De Raad kan alleen maar herhalen, 'Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur' (I. Opdebeek en A. Coolsaet, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Ten overvloede, indien aangenomen dient te worden dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet alleen voorziet in gevallen waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

(...) Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid, dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de Vreemdelingenwet dit vereist, quod non. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtsvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 1(februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 52,§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Een eventuele gegrondheid van het overblijvende onderdeel van het middel kan geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve wordt dit niet besproken”.

De redenering die in deze twee arresten gevolgd wordt, kan naar analogie worden toegepast, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht, zich opdringt.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld.

Ingevolge artikel 8 van de vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.

Te dezen bevat de bestreden beslissing een verwijzing naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en wordt aangestipt dat het legaal verblijf in België is verstreken.

Aldus is de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd.

Een schending van de voormelde bepalingen wordt niet aangetoond.

Waar de verzoeker nog voorhoudt dat er geen verplichting bestaat voor de verwerende partij om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, kan zij wel worden gevolgd. Evenwel kan de verwerende partij een bevel nemen maar dient zij dan wel te motiveren waarom zij dit bevel neemt. In casu werd aan deze voorwaarde voldaan.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU